

saa Aggerbølle formelig havde maattet vende Øjnene bort for ikke at bringes i Fristelse.

Men om det skulde gælde hans Liv, kunde han nu ikke længer modstaa. Idet han kastede et fortvivlet bønfoldende Blik over til sin Kone, skar han sig et Stykke paa halvandet Pund ud af Buddingen og tømte hastigt to svingende fulde Glas Sherry — ligesom for straks at gøre sig døv for Samvittighedens Stemme.

Rundt om Bordet lød nu uafbrudt munter Latter og højrøstet Samtale. Kun Bønderne forholdt sig stadig lige tavse. De havde hele Tiden siddet og stukket ængsteligt til de gaadefulde Retter som til døde Rotter og nippet til Vinen som til Medicin.

En af dem hviskede til sin Nabo, idet han modfaldent betragtede et Buddingstykke, der blev ved at flamme paa hans Tallerken:

„Hvem der havde sig en af vor Mo'ers Ævelskiver. Dette hersens rygendes er vist itte godt for en Bondemav'.“

Emanuel havde faaet Plads omtrent midt paa en af Bordets Længdesider. Heller ikke han havde under hele Maaltidet talt mange Ord, og hans Borddame, der var saa optaget af at vogte paa sin Mand, tilskyndede ham heller ikke dertil. Han var forarget over denne tomme og opstyltede Fest.